

Šampion Voráček. Táta hlídal, abych nebyl na hrušce. Mohl jsem být tenista

8.1.2026 - Markéta Kosová | Česká olympijská

Patří k nejúspěšnějším hokejistům české historie, ale když přijde řeč na výchovu mladých talentů, nebere si servítky. Jakub Voráček, ambasador letošního Olympijského festivalu v Českých Budějovicích, mluví o tom, proč je raná specializace cestou do pekel, jak ho otec držel nohama na zemi a proč ho mrzí, že z něj nakonec není tenista.

Před každým velkým turnajem se skloňují medailové naděje. Jakub Voráček to zažil mnohokrát a připomíná, že český hokej do turnajů historicky vstupoval s vysokými ambicemi už od mládežnických kategorií. „Nepamatuju si turnaj, kde bychom nebyli vnímání jako favorité. Vyhráli jsme toho docela hodně v osmnáctkách i dvacátkách,“ ohlíží se za úspěšnou minulostí mistr světa z roku 2010.

Úspěch na papíře ale podle něj k cennému kovu z olympijských her Milán-Cortina 2026 nestačí. „Bude záležet na strašně moc aspektech, například jak zachytají gólmani nebo jak si sedne obrana,“ vypočítává klíčové faktory a s respektem sleduje i sílu zámořských velmocí, jako jsou Kanada a USA. Přesto zůstává optimistou: „Doufám v medaili, věřím, že se to povede.“

Rada nad zlato: Hlavně nebýt „na hrušce“

Když se ho zeptáte na nejlepší radu, kterou v kariéře dostal, necituje slavné trenéry. Jde ke kořenům – ke svému otci. Ten ho totiž naučil pracovat s emocemi, které sport nevyhnutelně přináší. „Vždycky mě držel v té dobré linii. Když se nedařilo, směřoval mě pozitivně, a když se zase moc dařilo, tak mě zase hlídal, abych nebyl moc na hrušce,“ popisuje Voráček nastavení mysli, které je pro vrcholový sport klíčové.

Právě tento „mindset“ je podle něj základem k tomu, aby se mladý sportovec z neúspěchu nezhroutil a z úspěchu nezpychl. „Věci se dělají líp, když se nebortí svět, ať už se to povede, nebo ne,“ dodává účastník olympijských her v Soči 2014.

Specializace v šesti letech? Bláznovství!

Téma, které Voráčka pálí nejvíce, je výchova dětí. Odmítá moderní trend, kdy se malí sportovci upnou pouze na jednu disciplínu. „Abych malý dítě dával na jeden sport jedenáct měsíců v kuse v šesti letech, tak to je podle mě bláznovství,“ říká rázně.

Podle něj je pro rozvoj těla i hokejové inteligence klíčová všestrannost. „Dítě se má rozvíjet jako dítě i pohybově, což mu umožní právě pestrost ostatních sportů,“ vysvětluje. Sám je důkazem toho, že cesta k profesionálnímu hokeji nevede jen přes zimní stadion. „Spousta hokejistů to má tak, že skončí sezona a dělá něco jiného. Baseball v Americe, fotbal tady, tenis, golf, cokoliv.“

<https://www.olympijskytym.cz/article/sampion-voracek-tata-hlidal-abych-nebyl-na-hrusce-mohl-jsem-byt-tenista>